

TU-MI CERI CHIAZ NEMURIREA MEA... ÎN SCHIMB PE-O SĂRUTARE?

Autor: Andreea Iulia Scridon | 27 iunie 2023

Ani de zile mi-am propus să-mi pun sub pernă busuioc în ajunul de Sânziene, și ani de zile am uitat în ultima clipă. Ca urmare, nu mi-am visat niciodată ursitul. Oricum, dedusesem an de an că acesta nu există, deoarece nu apăruse nici în vis, nici în realitate.

De data aceasta, am hotărât că e cazul să nu mai amân și să-mi *iau destinul în mâini*, așadar am cumpărat o legătură de sânziene de pe stradă. Ajunsă într-o vizită și gâfâind de la efortul urcării dealului în toi de caniculă, le-am înfipt într-o vază și am uitat de ele, reamintindu-mi de ele tocmai în drum spre casă. Am șovăit, și m-am întors să le iau totuși, ca să nu pierd și de data asta ocazia unei întâlniri în lumea viselor cu alesul inimii mele.

La culcare, am pus câteva fire de sânziene sub pernă. Am aprins și o lumânare. Întinsă, am inițiat binecunoscutul proces de liniștire care premerge somnului; răsfoind prin gândurile zilei, mi-a venit în minte mult-mediatizata poveste a submarinului Titan. De ce mă obseda - așa cum probabil îi obseda pe mulți alții care au fost atenți în ultimele zile? Probabil pentru că a demonstrat că într-adevăr orice este posibil - și cu toții ne-am fi dorit ca acei cinci oameni să fie găsiți teferi, pentru că ar fi însemnat că dacă orice e posibil, atunci și o minune e posibilă. Dar ni s-a demonstrat că orice e posibil... și punctum.

Cam tot așa cu marele eveniment, deosebit și singular, din viața unui om: găsirea sufletului pereche. Dar dacă ratezi marea iubire, simplu și subit, în același mod în care o doză de bere goală e călcată de o mașină? Eu nu am visat nimic astă-noapte, sau nimic care să merite ținut minte când m-am trezit.

Doar jocuri infantile, desigur, nimic mai mult. Dar, tot de joacă: dacă există infime posibile iubiri, există de mii și mii de ori mai multe rateuri și oportunități pierdute în dragoste sau posibila dragoste, unde tindem de altfel să fim deosebit de fataliști (adesea atribuind o gândire cvasi-mistică relațiilor interpersonale, care presupunem *de facto* că funcționează conform altor legi decât celelalte orânduiri omenești obișnuite - legi negrăite, dar cunoscute de toată lumea instinctiv). De aceea, infuzate cu sens talismanic, anumite obiecte ajung să aibă o importanță desăvârșită în narațiunea iubirii.

Am fost odată la o întâlnire purtând un medalion primit cadou. La sfârșitul filmului, am descoperit că îmi lipsea de la gât. *A fost cadou, așa-i?* mă întreba perspicace cavalerul, călăuzind o penibilă căutare pentru celălalt cuplu care ne acompaniase; împreună cu el și cu celălalt cuplu care ne însoțea sau toți 4 cercetând pietrișul unui Cluj nocturn pentru firicelul meu aurit.

Mi-a mai căzut de la gât un alt lanț la ceva vreme, de data asta de la mama, culmea, cu un alt interlocutor. *Nu poți cumpăra altul la fel?* m-a întrebat, asistând fără tragere de inimă la scormonirea mea după mărgele. I-am răspuns că importanța lanțului nu se afla, desigur, în valoarea sa materială, ci în faptul că mama îl alesese cu drag și că era un obiect ce trecuse simbolic din mâinile ei în mâinile mele. În acel moment, am simțit cum un val de enervare irațională se deschide ca un evantai în mine, văzându-mă în situația de a verbaliza ceva evident și vulnerabil în același timp. Sau... iată un om care e obișnuit să renunțe, ai putea spune despre el.

Apoi mai era și ursulețul îmbrăcat în ofițer, „Billy cu doi de L”, cumpărat din *Oser-ul* clujean. La Billy am renunțat benevol, așadar mult mai ușor. *Îl mai păstrezi sau pot să-l arunc?* mă întrebă bunica cu subînțeles. L-am dus pe Billy la o ladă de donații aflată în curtea bisericii din cartier. Poate să-l păstrez totuși? Nu, nu mai avea rost. Nu ajuta la nimic. M-am uitat la Billy, care mă privea tâmp cu ochi de mărgică. De pe nasul lui atârna, ia te uită, un fir șaten și cârlionțat, ADN de rămas bun din partea tatălui său absent. *Atenție la mâini/La închiderea trapei!* urla în roșu tomberonul. Când l-am lansat pe Billy în cavou, metalul clanței chiar că a scos un sunet de mormânt.

Promovăm solidaritatea și coeziunea socială!

În *Peter Pan*, J.M. Barrie traduce pe înțelesul copiilor o sărutare într-o ghindă - obiectul are la fel de puțină valoare fizică, nu poate să fie cumpărată sau vândută o ghindă, ea are o însemnătate tranzacțională simbolică (Chiar și Eminul nostru e de acord, căci *„Trecut și viitor e în sufletul meu, ca pădurea într-un sămbure de ghindă”* - se naște așadar o întâmplătoare frumoasă simetrie între cei doi autori, Barrie și Eminescu). În filmele pornografice însă, o sărutare pare aproape ridicolă, de mântuială în orice caz, ca doi indivizi care dau mâna la sfârșitul unei conferințe fără să-și fi vorbit vreodată, bucuroși doar să se termine toată treaba și să meargă acasă. Dar atunci când o sărutare nu este un mijloc pentru un scop, *devine ceva* aproape tangibil, chiar dincolo de

exprimarea inerentă pe care o propulsează: mai că *vezi* sărutarea suflată de la buze pe palmă și în aer către primitor, precum o petală de trandafir mototolită de căldură, tot așa cum zboară săgeata lui Cupidon.

Chiar și inima în sine este adesea văzută ca un *obiect* - aproape comestibil, de altfel - adiacent iubirii, mai cu seamă în cultura populară - *săracă inima mea/iară începe a mă dura*. Aici obiectificarea inimii nu este psihologizantă, ci poate să fie înțeleasă în cei mai simpliști termeni - și acest junghi psihosomatic este compus din doi gemeni, plăcere și durere, pe care nici propria mamă nu i-ar putea deosebi. Catolicii, care au înțeles cel mai bine puterea imagisticii macabre, fac o analogie implicită între Sfânta Treime și vechiul simbol dintr-o cruce, o ancoră și o inimă - naiva inimă semănând mai degrabă cu exemplarul pufos al unui crocodil, și nu cu anatomia omenească. Inima și sărutul, mână și mânășă, leagă așadar prin natura lor totemică sensul și senzualitatea. Dar cui îi mai pasă de aceste lucruri, în epoca post-sens, sexuală și post-senzuală? Ne culcăm împreună, mecanic, tehnic, dar ne sfiim să ne declarăm că ne iubim. Roboții ar putea fi programați cu ușurință să facă același lucru.

Poate am o viziune medievală asupra iubirii, total în dezacord cu seninătatea cinică cu care privește problema o bună majoritate a generației mele. Dar n-aș vrea nici să cârtesc ca o babă miniaturală cum îmi închipui că era mai bine pe vremea lui Pazvante, când n-aveam antibiotice sau fermoare.

Cititorilor, credeți că mai are loc în ziua de astăzi o viziune colorată și împodobită simbolic asupra dragostei?

Imagine din arhiva personală